

LAURA KNEIDL

RAAK

ROMAN

ME.

NIET.

Ze dacht dat ze nooit zou liefhebben.
Totdat ze hem ontmoette...

Laura Kneidl

Raak me. Niet.

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Hoofdstuk 1

Ik ben niet bang.

De angst is niet echt.

In mijn hoofd herhaalde ik die woorden keer op keer, in de hoop dat mijn verstand dat irrationele gevoel op een dag zou uitschakelen. Alleen was vandaag blijkbaar niet die dag.

Ik veegde mijn klamme handen af aan mijn jeans en ademde diep in en uit. De lucht in de bibliotheek was droog en koud door de airco. Het rook er naar stof en de lijm die gebruikt wordt om kapotte boekenruggen te plakken.

‘Wat kan ik voor je doen?’

Ik knipperde en deed met knikkende knieën een stap naar voren. De bibliothecaris die achter zijn balie op mijn antwoord zat te wachten, had donker haar. Op zijn kaken zag ik een schaduw van stoppels, alsof hij vanochtend geen tijd meer had gehad om zich te scheren. Hij had mollige vingers met afgebeten nagels en droeg een gouden trouwring. Hij lachte naar me.

Ik beantwoordde zijn glimlach niet, maar liet in plaats daarvan een lok van mijn bruine haar voor mijn gezicht vallen. In mijn rechterhand kon ik het verraderlijke kriebelen van een naderende paniekaanval voelen. Normaal gesproken zou die niet worden uitgelokt door zo’n gewone, alledaagse situatie, maar in deze nieuwe omgeving was dat wel het geval. Ik slikte moeizaam en wilde iets terugzeggen, maar de woorden die ik vanochtend nog zo netjes had klaargezet, rolden maar niet over mijn lippen. Onbeholpen wees

ik naar het bordje dat naast de balie hing: ‘parttime medewerker gezocht voor magazijncatalogisering’.

De bibliothecaris nam me welwillend op, en ik vervloekte dat het semester officieel pas over een week zou beginnen. Op dit moment zou ik namelijk heel blij zijn geweest met de aanwezigheid van andere studenten. Eigenlijk hield ik niet van mensenmassa’s – in de regel meed ik ze zelfs – maar toch was ik op dit moment liever een van velen dan dat alle aandacht op mij was gericht. Maar met uitzondering van een enkele bezoeker was de bibliotheek grotendeels leeg en ik was de enige persoon aan de informatiebalie, zodat de man enkel mij had om aan te kijken.

‘Je wilt solliciteren?’

‘Ja.’ Mijn stem was nauwelijks meer dan een hese fluistering.

Achter zijn bril gingen zijn wenkbrauwen even omhoog. Ik kende die blik, ik had hem al honderden keren op andere gezichten gezien. Ze dachten allemaal dat ik niet goed snik was, of ziekelijk verlegen. Ik was noch het een noch het ander, maar ik liet mensen graag in de waan. Alles was beter dan dat ze de waarheid kenden.

‘Studeer je hier?’

Ik knikte.

De bibliothecaris keek op zijn computerscherm. ‘En hoe heet je?’

Mijn naam.

Die kende ik toch.

Ik moest hem alleen nog uitspreken.

‘Sage Derting.’

De bibliothecaris typte hem in. ‘Gevonden.’ Er verschenen rimpels op zijn voorhoofd. ‘Je hebt geen huidig adres achtergelaten. Ik neem aan dat je niet meer in Maine woont?’

Ik schudde mijn hoofd. Dat ik nu zo ver van Maine verwijderd was, verlichtte mijn gemoedstoestand een beetje. Het doel van mijn reis was geweest om aan mijn oude leven te ontsnappen, en

dat was gelukt. Maandenlang had ik erover zitten piekeren, en ik had alles gedaan wat ik kon om genoeg geld bijeen te krijgen om hierheen te kunnen komen. Maar benzine, eten, een overnachting in een hostel, een lekke band en een keer olie verversen hadden me tijdens de bijna vijfduizend kilometer lange rit mijn hele budget gekost, en op mijn bankrekening stond echt haast niets meer. Daarom had ik dit werk echt nodig. Ik had de afgelopen week al te vaak nee gehoord om ook deze kans te laten ontglippen.

Ik schraapte mijn keel. ‘Ik ben nog op zoek.’ Dat was gelogen. Een makkelijke leugen waaraan de bibliothecaris niet twijfelde.

Hij rommelde wat achter zijn balie, haalde een formulier tevoorschijn en schoof me dat toe. ‘Je bent een beetje laat, maar we hebben nog geen keuze gemaakt. Loop rechtdoor tot rij G, dan links. Je hebt nog een halfuur voor we dichtgaan.’ Hij reikte me een pen aan met het logo van de universiteit erop.

Ik keek naar de pen en probeerde in te schatten hoe dicht mijn vingers bij de zijne zouden komen als ik het ding aanpakte. Vijftien centimeter. Geen direct contact, maar het kwam verdraaid dichtbij.

‘Ik heb zelf iets om te schrijven,’ antwoordde ik, pakte het formulier aan en ging ervandoor.

Het tintelen van mijn hand werd minder toen ik door het brede gangpad liep, naar de studieplekken achter in de bibliotheek. Hier en daar stonden eveneens vroeg aangekomen studenten tussen de grote houten boekenkasten. Ik bekeek ze een voor een, maar waar ik de vrouwen vluchtig opnam, bleef mijn blik bij de mannen langer hangen. Ze waren stuk voor stuk druk bezig met hun boeken of hun laptops en leken mij niet eens waar te nemen.

Ik boog links af in rij G en zag daar meerdere tafels staan van hetzelfde donkere hout waarvan ook de kasten waren gemaakt. Aan het uiteinde zaten twee jongens tegenover elkaar. De jongen die met zijn rug naar me toe zat, hing over zijn boek gebogen,

de handen in het haar alsof hij geen woord begreep van wat hij daar las. De ander kauwde in gedachten verzonken op een pen en trommelde met de vingers van zijn vrije hand nerveus op tafel. Iets in mij registreerde dat hij er goed uitzag. Zijn huid had dat natuurlijke bruin dat sommige mensen hebben, zijn haar was zwart en zijn T-shirt, dat om zijn biceps spande, verraadde overduidelijk dat hij zijn tijd niet enkel in de bibliotheek doorbracht. Maar het deel van mij dat niet aan logica deed, stuurde me precies de andere kant op. Aan het eind van de rij tafels liet ik me op een lege stoel tegenover een meisje zakken.

Ze keek op van haar boek en trok haar wenkbrauwen op. ‘Hallo?’ zei ze sceptisch.

‘Hoi.’ Ik grijnsde. ‘Kan ik misschien een pen van je lenen?’

‘Tuurlijk.’ Ze stak haar hand in haar rugzak en reikte me een balpen aan die er net zo uitzag als de pen die de bibliothecaris me net had aangeboden.

Ik pakte deze zonder aarzelen aan. ‘Dank je.’

‘Solliciteer je op dat werk in het magazijn?’ Ze wees naar het formulier dat voor me op tafel lag, en mij vielen meteen de armbanden op die ze om haar pols droeg. Ze waren van leer gemaakt, met ingevlochten steentjes en gouden friemeltjes, die het bruine leer iets elegants en vrouwelijks gaven.

Ik knikte. ‘Heb jij ook gesolliciteerd?’

‘Nee, in stoffige kelders rondhangen is niet zo mijn ding. Ik heb een toezegging van de bistro op het zuidelijke deel van de campus. Le Petit.’ Ze sprak de naam overdreven Frans uit. ‘Ken je die?’

‘Ja, ik ben er al langsgekomen.’

Ik had een bezoekje gebracht aan de bistro nadat ik op een van de prikborden een vacature had ontdekt. Maar het idee om daar te moeten werken, had ik ook meteen weer verworpen. De tafeltjes stonden binnen zo dicht op elkaar, dat je je onmogelijk tussen de

gasten door kon bewegen zonder ze ook aan te raken. Bovendien was de hele ruimte onoverzichtelijk en vond ik de eigenaar een beetje eng, met zijn brede schouders en ontoegankelijke gezicht.

‘Ik ben April, overigens,’ stelde ze zich voor. Ze had blond haar dat in zachte golven over haar schouders viel en haar smalle gezicht benadrukte. Ik realiseerde me opeens dat ze de eerste persoon was van mijn eigen leeftijd met wie ik sprak sinds ik hier in Melview was.

‘Sage.’

‘Leuk je te ontmoeten.’ Ze schoof haar schrijfblok in haar boek en sloeg het dicht. ‘Eerste semester hier?’

Ik knikte. ‘Jij ook?’

‘Yep. Ik ben twee weken geleden hierheen verhuisd en zwoeg nu door de voorbereidingscursussen. Is het niet genoeg om tijdens het semester gekweld te worden, moet het nu ook al vooraf?’ Ze slaakte een zucht.

Ik lachte meelevend naar haar. ‘Waar kom je oorspronkelijk vandaan?’

‘Brinson. Een klein stadje aan de andere kant van het meer, ongeveer honderdvijftig kilometer van hier.’ Melview lag in de buurt van Lake Tahoe, en de stad en de universiteit werden enkel door een stel bossen van het meer gescheiden, dat omgeven werd door natuurgebieden. ‘Kom jij hier vandaan?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee, uit Maine.’

‘Wauw, dan ben je een heel eind van huis, zeg.’

Ik haalde mijn schouders op en richtte mijn blik op het formulier. Als het aan mij lag, had de afstand nog groter mogen zijn. Wat natuurlijk onzin was. Bijna vijfduizend kilometer was meer dan genoeg, maar toch beviel het me wel, het idee van een oceaan tussen mij en mijn verleden.

‘Ik wilde gewoon eens naar het westen van het land,’ zei ik om het onderwerp te ontlopen.

‘Waarom dan niet meteen naar Californië?’

‘Ik werd afgewezen door de Universiteit van Californië, UCLA.’

‘Jammer. Maar hé: je bent nu hier en wij hebben elkaar ontmoet. Geen reden voor treurigheid.’ April grijnsde naar me en net op dat moment begon haar telefoon, die naast haar op tafel lag, te trillen. Haar grijns was meteen weg en met een zucht las ze het berichtje. ‘Ik moet gaan, mijn broer ophalen. Hoog tijd dat hij zelf zijn rijbewijs haalt.’ Ze pakte haar spullen bij elkaar en stopte ze in haar zwarte rugzak. ‘Leuk je ontmoet te hebben, Sage. Wil je misschien telefoonnummers uitwisselen?’

‘Graag.’ We gaven elkaar ons nummer, en April wenste me veel succes met mijn sollicitatie.

Ik keek haar na tot ze achter de volgende boekenkast was verdwenen, en verzekerde me er met een snelle blik van dat de jongens nog diep in hun boeken verzonken waren voordat ik met het formulier aan de slag ging.

Vijf minuten voor sluitingstijd leverde ik het weer in. Ik legde het op de balie, om een eventuele aanraking met de bibliothecaris te mijden. Hij bestudeerde het vel papier, knikte tevreden en liet me weten dat ik in de komende dagen iets van hem zou horen. Ik wist er een moeizaam lachje uit te persen en hoopte maar dat het er niet al te gekweld uitzag, en verliet het oude gebouw.

Oorspronkelijk was Melview University een privéschool, met de bibliotheek als pronkstuk, zoals op de website te lezen was. Pas in de jaren vijftig was de school gereorganiseerd, en sindsdien was de campus keer op keer uitgebreid, wat tot een interessante architectuurmix had geleid. Sommige rectoren hadden de oude stijl willen houden, die een beetje deed denken aan die van oude klassieke universiteiten zoals Harvard. Anderen daarentegen hadden juist willen moderniseren, en dus stonden er nu niet alleen stenen gebouwen, maar ook nieuwbouwgevallen met veel staal en glas.

Die samensmelting van oud en nieuw beviel me wel en ik draaide me nog eens om naar de bibliotheek terwijl ik over de verlaten campus naar de parkeerplaatsen liep. De zon was inmiddels bijna onder, maar de nachten in Nevada waren op dit moment nog best mild. In Maine kwam de thermometer zelden in de buurt van de dertig graden, en ik bezat meer truien en dikke jacks dan ik hier kon gebruiken. Maar ik had niet het geld om mijn garderobe aan dit nieuwe klimaat aan te passen. Ik had het werk in de bibliotheek echt nodig. Dringend. En ook zonder mijn garderobe uit te breiden, zou mijn studie zonder centen ook weer razendsnel tot een einde komen. Ik kon me het collegegeld nauwelijks veroorloven, en al mijn aanvragen voor beurzen waren afgewezen. Op financiële ondersteuning van mijn familie kon ik evenmin rekenen. Dat wil zeggen, vermoedelijk zouden ze het geld wel geven als ik het vroeg, maar dat ging ik niet doen. Met geleend geld sta je direct bij iemand in het krijt, en dat was een band die ik met mijn familie niet aan wilde gaan. En voordat ik daartoe ook maar één voet in Maine zou zetten, sliep ik nog liever onder een brug.

Ik kwam bij de parkeerplaats aan waar het oude Volkswagenbusje stond dat sinds drie maanden mijn eigendom was. De rode lak vertoonde krassen en een flink aantal roestplekken, de motor loeide op een manier die niet helemaal goed was en de stoelen leken wel hangmatten. Voor ieder ander was het waarschijnlijk een wrak, maar ik was dol op mijn VW. Ik had geen verstand van techniek en zo, maar deze bus schonk me vrijheid – en sinds meer dan een week ook een dak boven mijn hoofd.

Ik schoof de grote zijdeur open en stapte in. Ik deed meteen de drie zaklampen aan die ik met behulp van snoeren, tape en draad aan het dak had bevestigd. Ze verlichtten het interieur, dat op dat moment mijn hele leven herbergde. Aan een kant lag mijn slaapzak, waar ik wat matjes onder had gelegd om niet op het

harde metaal te hoeven liggen. Ik had maar één kussen en een oude patchworkdeken in roze en paarse kleurtjes, die mijn oma – God hebbe haar ziel – voor mij had gemaakt toen ik werd geboren. Het ding was niet echt groot en behoorlijk verwassen, met losse draden en kleine gaatjes. Maar ik kreeg het niet over mijn hart om hem weg te gooien, want in zekere zin was die deken mijn waardevolste bezit. Hij herinnerde me aan een tijd waarin alles nog in orde was, en als ik diep genoeg inademde, was ik er soms van overtuigd dat de deken nog altijd naar het huis van mijn oma rook. Naar koekjes, kruiden en geborgenheid. Aan de andere kant, naast mijn provisorische bed, stonden twee op elkaar gestapelde kartonnen dozen met kleren. De rest van de ruimte werd in beslag genomen door plastic dozen waarin ik alle toebehoren bewaarde voor de sieraden die ik ontwierp en op Etsy verkocht.

Ik ging op mijn slaapzak zitten, wikkelde de patchworkdeken warm om me heen en las het bericht dat mijn moeder me een uur geleden had gestuurd.

Ik heb geprobeerd je te bellen, maar heb je niet bereikt. Helaas moet ik zo naar mijn werk. Misschien probeer ik het in mijn pauze nog, als het dan niet te laat is. Hou van je, mam.

Ik las het bericht een tweede keer en hoopte dat die woorden iets bij me zouden losmaken. Verlangen. Heimwee. Vertrouwdheid. Maar er kwam niets; enkel herinneringen die ik liever kwijt dan rijk was. Ik slikte moeizaam en stuurde, om haar niet achterdochtig te maken, een berichtje terug, waarin ik haar een rustige nachtdienst in het ziekenhuis wenste. Ze had geen idee van wat er allemaal was gebeurd.

Voordat ik me liet meesleuren door negatieve gedachten, trok ik een van de sieradenboxen naar me toe, waarin ik een ketting bewaarde waaraan ik al was begonnen, en ging aan de slag.

Op mijn vijftiende was ik begonnen met het ontwerpen van

armbanden, kettingen en oorbellen. Eerst waren de sieraden alleen als afleiding bedoeld. Het rijgen van kettingen en plakken van oorbellen hielp me om niet te veel bij mijn situatie stil te staan, maar inmiddels was het werken aan de sieraden een soort vlucht uit het dagelijks leven geworden. Als ik hier zat, in mijn bus, met mijn deken en mijn kralen, was de wereld in orde. Voor even leek de realiteit dan stil te staan en kon ik dromen van een leven waarin mijn angsten niet bestonden. En hoe meer sieraden ik maakte, hoe dichter ik bij die alternatieve werkelijkheid kwam.

Het was mijn vriendin Megan die me ertoe had aangezet de kettingen en oorbellen online te gaan verkopen. Ik had me er niet veel van voorgesteld, maar tot mijn verrassing waren mensen al snel geïnteresseerd in wat ik maakte. Ik verdiende er geen vermogen mee, maar zonder het nepgoud, het zilver en de leren armbanden had ik me nooit de vlucht uit Maine kunnen veroorloven.

Eigenlijk mocht ik hier niet zijn. Alleen studenten die daadwerkelijk in de studentehuizen woonden, mochten hier zonder begeleiding naar binnen. Maar als ik wilde douchen, had ik geen andere keuze.

Ik wachtte tot rond de lunchtijd, wanneer veel mensen eropuit gingen om in de mensa te gaan eten. Ik stond bij de voordeur te wachten en deed of ik enorm verdiept was in mijn telefoon, totdat twee meiden het gebouw verlieten. Ze gingen zo op in hun gesprek dat ze mij niet eens zagen. Ik aarzelde geen moment en hield de deur open voordat die weer dicht kon vallen, glipte naar binnen en rechte mijn rug zodat ik er zelfverzekerd uitzag.

De gangen waren leeg, maar er hing wel een spookachtige stilte, die bij het officiële begin van het semester heel snel verleden tijd zou zijn. Hier en daar hoorde ik uit de studentenkamers wat geluid komen. Met een handdoek onder mijn arm liep ik de trap op. Er

bevond zich op elke etage een gemeenschappelijke douche, maar ik had een paar dagen geleden meegekregen dat er op de eerste verdiepingen nieuwe douchekoppen waren geïnstalleerd, en ik had zin in wat luxe. Ik kon het bordje met BADKAMER erop al zien hangen en ging sneller lopen.

Plotseling zwaaide een van de kamerdeuren open. Ik dook ineen, maar wist mezelf aan te sporen toch door te lopen om minder op te vallen. Ik had er alleen niet op gerekend dat er een man naar buiten zou komen – dit was een studentenhuus voor vrouwen.

Ik verstijfde. De man met wie ik nu oog in oog stond, was de personificatie van al mijn angsten. Hij was groot, een reus in vergelijking met mijn één meter vijftien. Over zijn hele rechterarm strekte zich een tatoeage uit en op zijn wijsvinger meende ik ook een donkere schaduw te herkennen. Dat leidde mijn blik naar zijn handen. Zijn vrije handen. Handen waarmee hij mij elk moment kon vastpakken en tegen de muur kon drukken. Ik kreeg het opeens ijskoud, alsof er ijswater door mijn aderen stroomde in plaats van bloed, en ik merkte hoe mijn vingers en voeten verdoofd begonnen aan te voelen.

Toen onze blikken elkaar kruisten, hapte ik naar lucht. Zijn ogen waren als een regendag – mistig, kil en grijs – en zijn haren vielen in donkerblonde lokken om zijn gezicht. Om zijn lippen speelde een scheve grijns die nauwelijks suggestiever had kunnen zijn. Langzaam trok hij de deur achter zich dicht.

Ik ben niet bang.

De angst is niet echt.

Mijn mantra hielp niet. Op dit moment was de angst namelijk wel degelijk echt. En hoe. Hij was als een oude bekende, en ik verkeerde weer eens in de domme veronderstelling dat ik hem onder controle zou kunnen houden.

De man kwam op me af. Ik wilde wegrennen, maar was een

gevangene van mijn eigen lichaam. Hoe dichterbij hij kwam, hoe meer details ik kon herkennen. De tatoeage op zijn arm bestond helemaal uit geometrische figuren, die verwoven waren tot een symmetrisch patroon. De schaduw op zijn vinger bleek een bliksemschicht. Er zat een bult op zijn neus die te gelijkmatig was om van een breuk te komen, en in zijn nek zag ik een blauw-paarse bloeduitstorting.

Hoewel deze man me enkel aankeek, groeide in mij de neiging om om hulp te schreeuwen. Maar zelfs als ik dat had gewild, zou ik niet in staat zijn geweest om ook maar een piep uit te brengen.

Inmiddels was de blonde griezels nog maar een armlengte van me verwijderd. Hij beantwoordde mijn blik, en dit keer las ik iets hebberigs in zijn ogen. Vond hij me leuk?

‘Je hebt me niet gezien,’ fluisterde hij dreigend.

Ik knikte mechanisch.

Zijn grijns werd nog breder en hij passeerde me, richting de trap.

Ik bleef roerloos staan waar ik stond tot ik zijn voetstappen niet meer hoorde. Toen sloot ik mijn ogen en ademde diep in om mezelf te kalmeren. Mijn handen trilden en mijn spieren ontspanden zich maar ternauwernood. Wat wiebelig op de benen liep ik verder in de richting van de badkamer en ik keek voortdurend achterom. De man kwam niet terug en ik dook snel de wasruimte in.

Vijf minuten later stond ik onder een van de gloednieuwe douchekoppen en liet het warme water op me regenen. De douche had niet de ontspannende werking waarop ik had gehoopt, maar de paniek was gelukkig inmiddels wel wat gezakt. Wat overbleef, was de echo van een onprettig gevoel, waardoor ik die vent maar niet uit mijn hoofd kon zetten. Wie was dat? En wat deed hij in een studentenhuis voor vrouwen? Het antwoord lag natuurlijk voor de hand, en de zuigvlek in zijn nek sprak boekdelen. Ik was

dan misschien paranoïde en beschadigd, maar ik was niet dom. Niet alle achttienjarigen hadden dezelfde verstoorde relatie met het andere geslacht als ik.

Ik wist dat mijn reactie onlogisch was, en ik was vermoedelijk niet helemaal goed snik. Het was niet oké alle mannen over één kam te scheren en met *hem* te vergelijken. De bibliothecaris bijvoorbeeld – waarschijnlijk een heel normale vader met een gezin, die heel normale dingen ondernam met zijn kinderen. Hij was ongevaarlijk, en mijn logische ik zag dat ook wel. Maar dat wat mijn angst beheerste, had niets met logica te maken. Het was instinct, een beschermingsmechanisme dat mij aanstuurde zodra ik geconfronteerd werd met een mannelijk wezen dat mij fysiek de baas was.

In de maanden voor mijn eindexamen had ik een paar keer de schoolpsychologe bezocht. Ik wilde achterhalen hoe het nou met die angst zat, zodat ik het beter zou kunnen begrijpen. We probeerden het probleem te analyseren, wat tot op zekere hoogte ook wel lukte. Dokter Pacat benadrukte echter keer op keer dat ze me pas echt kon helpen als ik alles vertelde. Ik wilde dat niet, wat ertoe leidde dat onze afspraken steeds zeldzamer werden, tot we elkaar uiteindelijk helemaal niet meer spraken.

Ik draaide het water uit en kneep een flinke dot naar mango ruikende shampoo van de dollarwinkel in mijn handpalm. Het schuimde flink, zoals ik het graag had, en als er een radio had gehangen, was het een perfecte douchebeurt geweest.

Met mijn gezicht in de waterstraal spoelde ik het schuim uit mijn haren. Toen ging opeens mijn telefoon. Niet een of andere trendy ringtone, maar gewoon gepiep. Ik sloeg snel een handdoek om me heen en sprong uit de douche. Ik haastte me naar mijn stapel kleren en viste met natte vingers het ding uit mijn broekzak.

‘Hallo?’

‘Mevrouw Derting?’ vroeg een mannenstem.

‘Ja?’ Het was fijn te weten dat mijn angst me in elk geval niet ervan weerhield met mannen te telefoneren.

‘Meneer Strasse, van de bibliotheek. Je hebt gesolliciteerd voor magazijnmedewerker? Ik wilde zeggen dat we jou hebben gekozen voor deze functie en...’ Zijn daaropvolgende woorden verstond ik niet, want ik werd overspoeld door een gevoel van opluchting. Ik wist een gil te onderdrukken en sprong opgewonden op en neer.

Ik had werk!

Ik had werk!

Ik had werk!

Werk!

Werk waarmee ik geld zou verdienen! Misschien kon ik me binnenkort wel een echt bed veroorloven.

‘Het zou fijn zijn als je na je laatste college aanstaande maandag langs kunt komen in de bibliotheek, zodat ik je dan alles kan uitleggen. Schikt dat?’

‘Absoluut,’ zei ik onmiddellijk.

Natuurlijk was ik me ervan bewust wat dat betekende. Ik zou alleen met hem naar het magazijn moeten. Maar ik had geen andere keuze. En ik bracht liever een paar minuten met deze man in een donkere kelder door, dan een heel semester lang in een bar of café te moeten werken. Dit werk was precies wat ik nodig had: eenzaam en gescheiden van de medemens. In de bibliotheek kon ik me zonder afleiding schuilen, zonder bang te hoeven zijn dat dreigend uitziende mannen mijn pad kruisten.

Als Sage op de universiteit in Nevada aankomt, heeft ze niks. Ze woont in haar oude Volkswagenbusje, doucht stiekem in een studentenhuis op de campus en blijft zoveel mogelijk uit de buurt van de andere studenten. Ze wil maar één ding: opnieuw beginnen en alles vergeten wat er thuis in Maine is gebeurd. Maar dat is niet zo makkelijk. Om geld te verdienen, heeft ze een baantje bij de campusbibliotheek. Daar ontmoet ze Luca. Hij is alles waar ze bang voor is, met zijn doordringende ogen, tattoos en ruige uiterlijk. Maar Luca is anders dan hij lijkt te zijn en hij laat Sages hart ook op een andere manier sneller kloppen.

Raak me. Niet. is het eerste deel van een spannend tweeluik dat onder je huid kruipt

'Een hartverscheurende cliffhanger. Ik kan niet wachten op het tweede deel!' – Goodreads

Laura Kneidl is een populaire Duitse new adult- en fantasy-auteur. Met *Raak me. Niet.* en het vervolg *Verlies me. Niet.* stond ze wekenlang in de Duitse bestsellerlijsten. Ze behaalde met dit boek de Duitse Goodreadsprijs 'Lovely Books Award Bronze'

Z&K

ISBN 9789020535907 NUR 340/285

www.zomerenkeuning.nl